

De Sociëteit frist
het geheugen van
de Binnenstad op

De Sociëteit

Verhaal van de
maand juli 2020

'Bij jullie kon altijd alles'

Alkmaarsche
Courant, juni 1955

Harry Warmenhoven (1949) groeide met zijn zus en vier broers op aan het Verdronkenoord. Vanaf hun huwelijk in 1947 woonden zijn ouders daar op nr. 14. Moeder zorgde voor het gezin en het huishouden, vader werkte als schoenmaker aan de C.W. Bruinvisstraat, bij de Westerweg. Een vetpot was dat niet. 'Een rookworst ging in acht stukjes en dan bewaarde mijn moeder de kontjes. Die deed ze later op mijn vaders brood.' Maar Harry's moeder was gastvrij. 'Anderen konden altijd bij ons mee-eten. 'Bij jullie kon altijd alles' krijg ik nog vaak te horen als ik mensen uit ons vroegere buurtje spreek.' In het buurtje werd volop gespeeld. 'Soms speelden we op het schoolplein van de kleuterschool naast ons huis. Als de conciërge, Mensink, dat zag, jaagde hij ons weg.' De kleuterschool op nummer 12 werd door rooms-katholieke nonnen geleid. Daadkrachtige vrouwen, herinnert Harry zich. Op een dag sprong zijn broer Karel thuis in de keuken van het aanrecht af, precies op het moment dat zijn moeder daar liep met een pan kokende melk. De nonnen van de kleuterschool regelden snel een auto, zodat moeder met de gewonde Karel naar het ziekenhuis kon.

Enmaal won Harry's moeder een mand vol levensmiddelen!

Het bloemencorso bij Lisse was het jaarlijks uitje. Dan zochten pa en ma met de kinderen hun eigen geboortestreek op. 'Iedereen vrijdagmiddag op de fiets of in een fietszitje naar Lisse en Noordwijkerhout. De ene helft sliep twee nachties bij oma Lisse en de andere helft bij oma Noordwijkerhout. Zondag op de terugtocht gingen we onderweg ergens naar de heilige mis.'

De oude
meterkast van
VO 14 staat bij
Harry thuis.

Proeve van bekwaamheid

In 1980 stierf Harry's vader na een kort ziekbed. Harry was ineens zelfstandig schoenmaker. 'Nu kon ik mijn eigen sfeer creëren,' zegt Harry. Klanten kwamen graag in zijn winkel.

'Ik herinner mij de geur van schoenpoets,' vertelt er een. 'Een uitpuilende wandkast met gerepareerde schoenen. Harry achter aan het werk met keihard prachtige klassieke muziek. Harry die liefdevol ook een paar afgetrapte, maar heerlijk lopende en dus favoriete schoentjes opnieuw van hakken en zolen voorzag en zo poetste dat ze er weer toonbaar uitzagen. Hij was destijds de enige die bergschoenen van een nieuwe zool kon voorzien. Voor alle klanten een aardig woord en een lieve blik; hij kende zijn klanten. Zelfs toen ik jaren niet geweest was, kon hij mij nog linken aan het ouderlijk adres en onze achternaam. Een bijzonder mens!'

Bronvermelding:

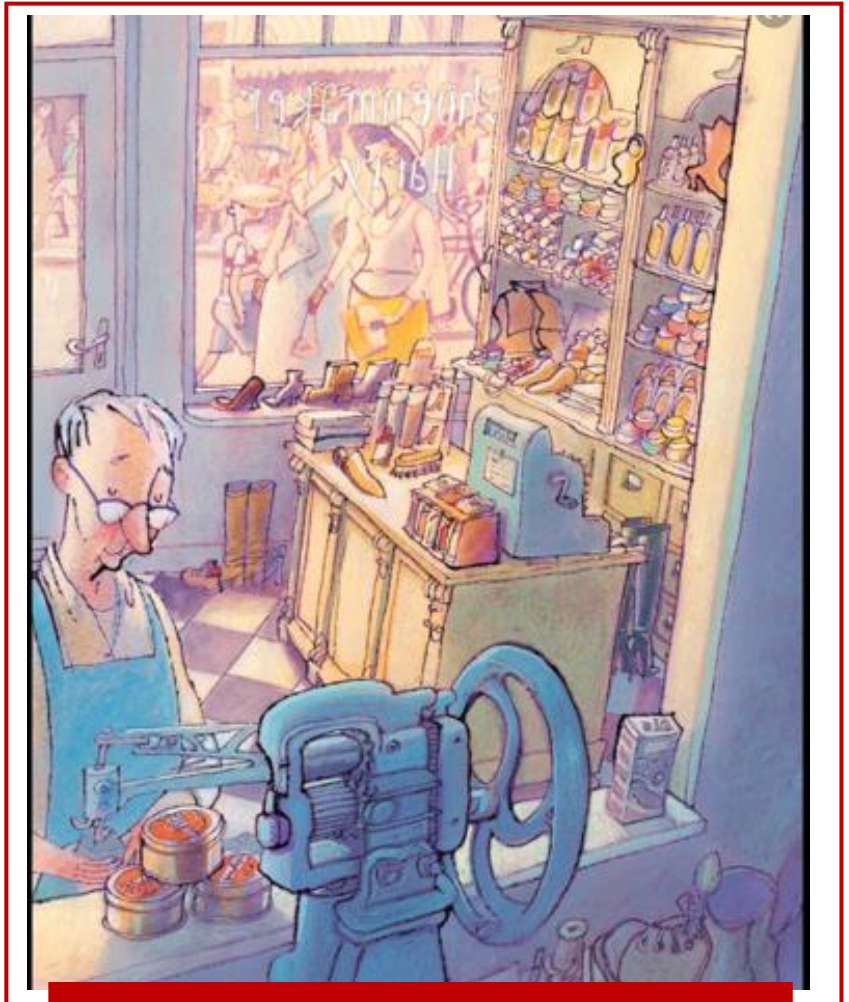
Interview en foto Harry Warmenhoven 2020: Ankie Smit;

Foto Verdrongenoor 14: Regionaal Archief Alkmaar;

Citaat Frans Zomerdijk: De Tijd wacht op niemand;

Privéarchief Harry Warmenhoven

Na de Sint Dominicus lagere school en een jaar vervolgonderwijs aan de Oudegracht volgde Harry in Amsterdam een gedegen opleiding in het schoenmakersvak. In 1965 ging hij bij zijn vader in de schoenmakerij aan de C.W. Bruinvisstraat werken. Vader was de patroon en Harry de knecht. Over de tijd dat Harry in opleiding was weet Frans Zomerdijk mee te praten. Het gezin Zomerdijk woonde op het Verdrongenoor naast de familie Warmenhoven. 'Harry moest aan het eind van zijn schoenmakersopleiding een proeve van bekwaamheid afleggen. Die bestond eruit dat hij een paar schoenen moest ontwerpen en dit ontwerp daarna ook moest uitwerken. Dit paar schoenen kwam in onze familie terecht en eigenlijk was Harry zijn tijd ver vooruit en werd hij op dat moment niet begrepen, zeker niet door ons die er mee moesten lopen. Het waren hoge schoenen uitgevoerd in geel leer, eigenlijk zoals je ze veel later en zelfs nu nog in de etalages bij de schoenwinkels ziet staan.'

In 2010 stopte Harry als schoenmaker. 'Mijn moeder zei: er is ook nog een ander leven dan werken.' Een paar jaar eerder gebruikte tekenaar Philip Hopman het interieur van Harry's zaak als model voor een tekening in *Wiplala en Wiplala weer* van Annie M.G. Schmidt. De winkel is niet helemaal waarheidsgetrouw weergegeven. 'De vrijheid van de kunstenaar,' vindt Harry. 'Maar iedereen zegt: Het is typisch jouw winkel.'